

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Ε.Ε.Ε.Σ. Αρ. 2/2023)
(i-justice)

16 Μαΐου 2023

[ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΑΤ' ΕΦΕΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ
ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟ 2/2023

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΕΚΖΗΤΟΥΜΕΝΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16(1)(2) ΤΟΥ ΠΕΡΙ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΣΥΛΛΗΨΗΣ Ν.133(I)/2004

KAI

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΑΣ ΚΕΝΑΝ ΓΕΝΝΗΘΕΙΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
ΚΑΤΟΧΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟ
R000629 ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΑ ΜΕ
ΔΕΑ 5654257, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΣΘΕΙ ΠΟΙΝΙΚΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΥΠΟΘΕΣΗ
ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΕ ΞΕΝΗ
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

A. Ευσταθίου (κα), Ε. Ευσταθίου, Στ. Κωστόπουλος και Στ. Μιχαήλ, ασκούμενος δικηγόρος, για Ευστάθιος Κ. Ευσταθίου Δ.Ε.Π.Ε. για τον Εφεσείοντα.

B. Μπίσσας, Ε Νικολάου (κα) και Α. Χ"Γεωργίου (κα) ασκούμενη δικηγόρος, για το Γενικό Εισαγγελέα.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.: Η απόφαση του Δικαστηρίου είναι ομόφωνη και θα δοθεί από τον Μαλαχτό, Δ.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.: Με πέντε λόγους έφεσης, ο Εφεσείων προσβάλλει την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας με την οποία εγκρίθηκε, υπό όρους, η εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, Ε.Ε.Σ., που είχε εκδοθεί εναντίον του, την 31.5.2022, από το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Γερμανίας, και διατάχθηκε η κράτηση και παράδοση του στη χώρα αυτή.

Το Ε.Ε.Σ. είχε, σύμφωνα με το αίτημα, εκδοθεί προκειμένου να ασκηθεί ποινική δίωξη εναντίον του Εφεσείοντα για το αδίκημα της συμμετοχής σε ξένη τρομοκρατική οργάνωση, την περίοδο

Σεπτεμβρίου 2018 – Ιουνίου 2020, που συνιστά αδίκημα κατά παράβαση του Άρθρου 129 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα και για το οποίο προβλέπεται ποινή φυλάκισης μέχρι 10 χρόνια.

Με το λόγο έφεσης 1, προβάλλεται ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο πλανήθηκε ως προς τα γεγονότα και εφάρμοσε πλημμελώς τη σχετική νομοθεσία. Σύμφωνα με τον Εφεσείοντα, η αποδιδόμενη σε αυτόν συμπεριφορά ότι «*από τον Σεπτέμβριο 2018 [ο Εφεσίων]* ασχολείτο με ηγετικά καθήκοντα ενός ατόμου υπεύθυνου για μια περιοχή του PKK»¹ δεν συνιστούσε περιγραφή πράξεων κατά παράβαση συγκεκριμένου άρθρου κάποιου νόμου, έτσι που να του παρέχεται η δυνατότητα να προβάλει οιανδήποτε υπεράσπιση για να αποφύγει την έκδοση του. Επηρεάστηκε συναφώς το δικαίωμα του να υπερασπιστεί τον εαυτό του και να έχει δίκαιη δίκη, κατά παράβαση του Άρθρου 6 της *Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, Ε.Σ.Δ.Α.* και του Άρθρου 30.3 του *Συντάγματος*.

Ουσιαστικά το ίδιο ζήτημα προωθείται και με μέρος του λόγου έφεσης 3, ότι δηλαδή, στην απουσία επαρκούς επιπέδου

¹ Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν.

περιγραφής ως προς το ποια ήταν η δράση του Εφεσείοντα και πώς τεκμηριωνόταν η συμμετοχή του σε τρομοκρατική οργάνωση, παρέμεινε άγνωστο τί του καταλογίζεται, με αποτέλεσμα το Ε.Ε.Σ. να μην ικανοποιεί ως προς το περιεχόμενο του τις σχετικές προϋποθέσεις του *Άρθρου 4(ε)* του *περί Ευρωπαϊκού Εντάλματος - Σύλληψης και των Διαδικασιών Παράδοσης Εκζητουμένων Μεταξύ των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Νόμου του 2004, N.133(I)/2004*, που προνοεί ότι το ένταλμα περιέχει «περιγραφή των περιστάσεων τέλεσης του εγκλήματος, στις οποίες περιλαμβάνονται ο χρόνος και ο τόπος τέλεσης καθώς και η μορφή συμμετοχής του εκζητουμένου στην αξιόποινη πράξη».

Ο Εφεσείων διασυνδέει το ζήτημα της περιγραφής των περιστάσεων του αδικήματος και με την προσπάθεια του, που ήταν ανεπιτυχής, να πείσει το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι στην περίπτωση του εφαρμοζόταν το *Άρθρο 13(δ)* του *N.133(I)/2004*,² στη βάση ότι διωκόταν για τα πολιτικά του φρονήματα και επομένως το πρωτόδικο Δικαστήριο θα έπρεπε να αρνηθεί την εκτέλεση του

² 13. Η δικαστική αρχή που αποφασίζει για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης αρνείται την εκτέλεση του εντάλματος στις ακόλουθες περιπτώσεις:

.....
(δ) αν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων, ή του γενετήσιου προσανατολισμού του.

Ε.Ε.Σ.. Επί του προκειμένου, καταλογίζει στο πρωτόδικο Δικαστήριο ότι εσφαλμένα θεώρησε ότι δεν θα μπορούσε να εξετάσει θέμα ουσίας, με αποτέλεσμα να μην εξετάσει τη θέση του αυτή.

Αναφορικά με την εφαρμογή του *Άρθρου 13(δ)*, με το λόγο έφεσης 2, ο Εφεσείων καταλογίζει στο πρωτόδικο Δικαστήριο και παραβίαση της αρχής της δίκαιης δίκης, στη βάση των, κατά την εισήγηση του, ανεπίτρεπτων παρεμβάσεων του Δικαστηρίου στη διαδικασία, όταν ο ίδιος έδιδε μαρτυρία και προσπαθούσε να αποδείξει, έχοντας το σχετικό βάρος, ότι διωκόταν για τα πολιτικά του φρονήματα.

Με το λόγο έφεσης 3 προβάλλεται περαιτέρω ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε με το ζήτημα του κινδύνου ή το ενδεχόμενο να επαναπροωθηθεί ο Εφεσείων στην Τουρκία, παρά το ότι, κατά το λόγο έφεσης, είχε προς τούτο τεθεί ενώπιον του σχετική μαρτυρία. Προβάλλεται ακόμα ότι δεν έλαβε υπόψη του μαρτυρία ότι «*η εξουσιοδότηση που είχε δοθεί και η οποία προβλέπεται για έκδοση του [Εφεσείοντα] στη Γερμανία δόθηκε από την εκτελεστική εξουσία και δη τον Υπουργό Δικαιοσύνης στη βάση γενικής εξουσιοδότησης*Τέλος, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο,

εσφαλμένα αγνόησε μαρτυρία γνώμης ως προς «*την παρέμβαση και λειτουργία του Διεθνούς Ανθρωπιστικού Δικαίου και/ή του δικαίου των ενόπλων συρράξεων*» κρίνοντας την ως άνευ σημασίας, ενώ σχετιζόταν με τη δράση του Εφεσείοντα και τους λόγους της δίωξης του. Ο Εφεσείων επικαλείται ότι «*οι αγώνες του Κουρδικού Λαού για την απόκτηση της ελευθερίας [του] είναι αγώνες οι οποίοι τυγχάνουν της επιδοκιμασίας της διεθνούς κοινής γνώμης*» και υποστηρίζει ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε δικαστική γνώση του γεγονότος αυτού.

Με το λόγο έφεσης 5 επαναφέρεται ζήτημα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε αρνηθεί την εκτέλεση του Εντάλματος γιατί η δίωξη του Εφεσείοντα γινόταν στη βάση ή για λόγους που αφορούσαν στα πολιτικά του φρονήματα, στην καταγωγή ή και πολιτική του δράση, και ότι εσφαλμένα δεν διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε αιτιώδης συνάφεια των περιγραφόμενων ως παράνομων πράξεων με το αδίκημα της τρομοκρατίας. Στον ίδιο λόγο αναφέρεται ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε αρνηθεί την εκτέλεση και λόγω των τυπικών ελαττωμάτων του Ε.Ε.Σ, ωστόσο, στην αιτιολογία του λόγου δεν αναφέρεται οτιδήποτε σχετικό.

Με το λόγο έφεσης 4 προβάλλεται ότι η διαδικασία ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν μολυσμένη λόγω παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Εφεσείοντα από την Αστυνομία. Επικαλείται ο Εφεσείων ότι στα αρχικά στάδια δεν του έγινε επεξήγηση της διαδικασίας που αντιμετώπιζε. Συνελήφθηκε και κρατήθηκε παράνομα «*παρά το γεγονός ότι τυχάνει διεθνούς προστασίας*» και το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν εξέτασε το ζήτημα, γιατί δεν ηγέρθηκε παρά στο στάδιο της τελικής αγόρευσης του δικηγόρου του.

Πτυχές διαφόρων επιμέρους θεμάτων αναπτύσσονται στην αιτιολογία διαφορετικών λόγων και παρατηρούνται επαναλήψεις. Θα εξετάσουμε, συνεπώς, τα κύρια ζητήματα που εγείρονται ολοκληρωμένα, χωρίς επαναληπτική αναφορά στους λόγους που τα καλύπτουν.

Πρώτα θα εξετάσουμε τη θέση ότι επιμολύνθηκε η διαδικασία. Κατ' αρχάς, δεν είναι ορθή η θέση του Εφεσείοντα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν εξέτασε το ζήτημα, γιατί δεν ηγέρθηκε παρά στο στάδιο της τελικής αγόρευσης του δικηγόρου του. Η παρατήρηση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν ότι το ζήτημα, που όντως είχε εγερθεί στην τελική αγόρευση του δικηγόρου του Εφεσείοντα, είχε

τεθεί κατά τρόπο γενικό και αόριστο χωρίς παραπομπή σε συγκεκριμένα σημεία της μαρτυρίας, το νόμο ή τη νομολογία. Παρατήρησε ακόμα το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι ο Εφεσείων, στη μαρτυρία του, δεν είχε προβεί σε καμιά απολύτως αναφορά στις συνθήκες παραμονής του στο αεροδρόμιο, από τη στιγμή που οδηγήθηκε στο γραφείο αναχωρήσεων του Κ.Ε.Δ., μέχρι και τη σύλληψη του δυνάμει του προσωρινού εντάλματος σύλληψης του ή για οτιδήποτε συνέβη κατά την περίοδο εκείνη.

Η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν ότι, η ώρα 10:40 της 15.3.2023, του είχε παραδοθεί από την Αστυνομία, έντυπο αναφορικά με τα δικαιώματα του στη μητρική του γλώσσα, το τεκμήριο 2, το οποίο ανέγνωσε και υπόγραψε. Περαιτέρω, ότι από την ώρα της σύλληψης του, που έγινε με τη βοήθεια διερμηνέα, βρισκόταν μαζί του και ο δικηγόρος του. Στο χρόνο δε που είχε μεσολαβήσει από την ανακοπή του μέχρι και τη σύλληψη του, όπως περαιτέρω διαπίστωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο, δεν είχε γίνει οτιδήποτε που επηρέασε δυσμενώς τα δικαιώματα του Εφεσείοντα σε σχέση με την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία.

Στην ενώπιον μας αγόρευση τους, οι ευπαίδευτοι συνήγοροι του Εφεσείοντα υποστήριξαν ότι το τεκμήριο 2 δεν αφορούσε στα

δικαιώματα του, αλλά «*αίτηση για νομική αρωγή*», και ότι για τα δικαιώματα του πληροφορήθηκε την επομένη ημέρα, με την παράδοση σε αυτόν άλλου εντύπου.

Αντιπαρερχόμαστε το γεγονός ότι το επιμέρους εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι το τεκμήριο 2 αφορούσε στα δικαιώματα του στη μητρική του γλώσσα, δεν προσβάλλεται ευθέως με την έφεση, για να αντιπαραβάλουμε την περίπτωση εκζητούμενου προσώπου στη βάση Ε.Ε.Σ. με την περίπτωση υπόπτου προσώπου που ανακόπτεται και περιορίζεται ή συλλαμβάνεται, για να υποδείξουμε ότι και εκεί, πράξεις ή παραλείψεις που μπορεί να παραβιάζουν τα συνταγματικά δικαιώματα του υπόπτου δεν επιμολύνουν την ποινική δίκη που μπορεί να ακολουθήσει, παρά μόνο την αποδεχτότητα τυχόν μαρτυρίας που εξασφαλίστηκε από τον ύποπτο ή με τη βοήθεια ή με τη συνεργασία του.

Ήταν εύστοχη η παραπομπή του πρωτόδικου Δικαστηρίου στις πρόνοιες του *Άρθρου 17(α)* του *N.133(I)/2004*,³ «Σύλληψη και

³ Όταν ο εκζητούμενος συλλαμβάνεται βάσει του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, οδηγείται το συντομότερο δυνατόν και εν πάσῃ περιπτώσει εντός 24 ωρών σε αρμόδιο Επαρχιακό Δικαστή. Ο Επαρχιακός Δικαστής, αφού ικανοποιηθεί για την ταυτότητά του, τον ενημερώνει για την ύπαρξη και το περιεχόμενο του εντάλματος, για το δικαίωμά του να προσφύγει στις υπηρεσίες δικηγόρου και διερμηνέα καθώς και για τη δυνατότητα που παρέχεται να συγκατατεθεί στην παράδοσή του στο κράτος έκδοσης του εντάλματος.

δικαιώματα του εκζητούμενου, που αφορά στα δικαιώματα του εκζητούμενου, αφότου συλληφθεί βάσει Ε.Ε.Σ.. Επεξηγηματικά είναι και τα όσα αναφέρονται στο **εδάφιο (9)** του άρθρου αυτού, με παραπομπή στα *Άρθρα 33-36* του *περί των Δικαιωμάτων Υπόπτων Προσώπων που Συλλαμβάνονται και Προσώπων που Τελούν υπό Κράτηση Νόμου του 2005, Ν.163(I)/2005*, για το δικαίωμα αποζημίωσης σε σχέση με την παραβίαση των δικαιωμάτων συλληφθέντα, στα οποία επίσης αναφέρθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

Και απόλυτα συναφές το ακόλουθο απόσπασμα από την *Garibyan (Ap.2) (2016) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2222*, 2229, ότι:

«Το κατά πόσον ο αιτητής παρέμεινε υπό κράτηση κατά τρόπο παράνομο δυνάμει του αρχικού εντάλματος, δεν συσχετίζεται, υπό τις περιστάσεις, με τις δικαιοδοτικές προϋποθέσεις για έκδοση του μεταγενέστερου εντάλματος, όπως καθορίζονται από το Νόμο. Εφόσον δεν διαπιστώνεται καταχρηστική συμπεριφορά, εάν υπήρξε παράνομη κράτηση είναι ζήτημα που θα μπορούσε να εξεταστεί σε τυχόν σχετική αξίωση, χωρίς να αποτελεί κώλυμα για την εφαρμογή του περί Φυγοδίκων Νόμου εάν πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις».

Το γεγονός ότι το συγκεκριμένο έντυπο δικαιωμάτων για συλληφθέντα βάσει Ε.Ε.Σ., τεκμήριο 9, παραδόθηκε και εξηγήθηκε στον Εφεσείοντα την επομένη ημέρα, 16.3.2023, κατά τη σύλληψη

του δυνάμει του Ε.Ε.Σ., στο χώρο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας, δεν σημαίνει ότι είχε προηγηθεί παραβίαση των δικαιωμάτων του. Όταν την 16:49 της προηγούμενης ημέρας, 15.3.2023, ο Εφεσείων συνελήφθηκε δυνάμει του προσωρινού εντάλματος σύλληψης που είχε εκδοθεί εναντίον του, ο αστυνομικός που τον συνέλαβε του εξήγησε τα δικαιώματα του στην παρουσία του δικηγόρου του και διερμηνέα.

Το ουσιώδες ήταν ότι τίποτε από τα όσα επισυνέβησαν από την ανακοπή του Εφεσείοντα και τη σύλληψη του που ακολούθησε, δεν επηρέασε το ζήτημα το οποίο είχε ενώπιον του το πρωτόδικο Δικαστήριο για να αποφασίσει. Ούτε και επηρεάστηκε σε αυτή τη βάση, η ευχέρεια του Εφεσείοντα να παρουσιάσει την υπόθεση του κατά τη δικαστική διαδικασία που ακολούθησε. Ούτε καν προβλήθηκε τέτοια εισήγηση.

Αναφορικά με το αδίκημα για το οποίο είχε εκδοθεί το Ε.Ε.Σ. και ζητείτο η εκτέλεση του, το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέπεμψε στο περιεχόμενο του, στο μέρος (ε) όπου περιγράφονται οι περιστάσεις τέλεσης του. Επρόκειτο για ένα αδίκημα, που στοιχειοθετείτο με διάφορες ενέργειες. Αφορούσε στην περίοδο από Σεπτέμβριο του

2018 μέχρι και τον Ιούνιο του 2020. Ως χώρος διάπραξης του αναφερόταν το Αμβούργο, η Κολωνία «και άλλα μέρη στη Γερμανία».

Ακολουθεί περιγραφή του Ρ.Κ.Κ., προδήλως όπως αυτό αντιμετωπίζεται στη Γερμανία. Αναφέρεται ότι είναι ομάδα με τρομοκρατικό προσανατολισμό («*terrorist-oriented group*») και περιγράφεται δράση του Ρ.Κ.Κ. που αναμφίβολα περιλαμβάνει ποινικά αδικήματα, όπως η χρήση όπλων και εκρηκτικών σε επιθέσεις όπου σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν πρόσωπα. Το «Kurdish Democratic Society Congress in Europe», KCDK-E, περιγράφεται ως εξαρτώμενο μέρος του Ρ.Κ.Κ. που συμμορφώνεται με τους σκοπούς και οδηγίες του. Κάτω από την ηγεσία του KCDK-E υπάρχουν από το 2016 στη Γερμανία αριθμός περιοχών που ελέγχονται από επαγγελματίες στελέχη («*cadres*»). Τα βασικά καθήκοντα των στελεχών περιλαμβάνουν την εξασφάλιση χρηματοδότησης, τη διοργάνωση εκδηλώσεων ή ενεργειών μεγάλης δημοσιότητας για να επηρεάσουν την κοινή γνώμη ευνοϊκά για το Ρ.Κ.Κ. και την περισυλλογή εκπαιδευτών για τις μονάδες ανταρτών.

Στον Εφεσείοντα καταλογίζεται ότι από το Σεπτέμβριο του 2018 ήταν στέλεχος σε πλήρη απασχόληση σε περιοχές της Γερμανίας που αναφέρονται. Αναφέρεται ότι ο Εφεσείων ασκούσε κυριαρχική

επιρροή στο έργο των προσώπων που ήταν υπεύθυνα για τις περιοχές του Αμβούργου και του Βόρειου Ρήνου, ως επίσης και σε άλλα στελέχη και ακτιβιστές στην περιοχή που ήλεγχε. Βρισκόταν σε τακτική προσωπική και τηλεφωνική επαφή μαζί τους και τους έδιδε οδηγίες για το έργο που θα έκαναν. Αυτές οι οδηγίες αναφέρονταν στην οργάνωση εκδηλώσεων προπαγάνδας της οργάνωσης και συναντήσεις όπου ο Εφεσίων περισυνέλεγε όσο το δυνατό περισσότερους συμμετέχοντες. Ο ίδιος ήταν υπόχρεος να λογοδοτεί στην ευρωπαϊκή ηγεσία που του έδιδε οδηγίες μέσω μικρών μηνυμάτων ή μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε λογαριασμούς που χρησιμοποιούνται στην οργάνωση και στους οποίους είχε πρόσβαση μικρός κύκλος στελεχών μόνο. Ως υπεύθυνος της περιοχής του Βόρειου Ρήνου, ο Εφεσίων είχε ανάμειξη στη συλλογή δωρεών προς την οργάνωση με το να εποπτεύει τη διαδικασία συλλογής.⁴

⁴ «Since September 2018, the suspect Kenan AYAS has performed, as a full-time cadre, the typical leadership tasks of a person responsible for an area and a region of the PKK. From September 2018 until June 2019, he coordinated the organizational, staff-related and propaganda-related matters in the PKK area of "Hamburg" and in the PKK region of "Hamburg" consisting of the areas of "Hamburg", "Bremen" and "Kiel".

From June 2019 until June 2020, he lead the area of "Köln" (Cologne) and the region "North Rhine" consisting of the areas "Köln", "Bonn", "Düsseldorf", "Duisburg" and "Essen".

Under the name of "Kenan", the suspect exerted dominant influence on the work of the persons responsible of the region of "Hamburg" and "North Rhine" as well as on other cadres and activists in his area of authority. He was in regular personal and phone contact with them, ordered them to participate in cadre meetings, coordinated their work and gave them instructions for the work to be done. These instructions referred in particular to the organisation of the association's propaganda events and meetings where the suspect had to recruit as many participants as possible. He himself was obliged to report to the European leadership who gave

Σε σχέση με την περιγραφή της τέλεσης του αδικήματος που πρέπει να περιέχεται στο Ε.Ε.Σ. εξηγείται στην **Αναφορικά με τον Πέτρου, Πολ. Έφ. Αρ.421/2017, ημερ.11.1.2018**, (υιοθετείται στην *Reinwald v. Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, Πολ. Έφ. Αρ.42/2019, ημερ.23.4.2019*) ότι:

«Οι προϋποθέσεις για έκδοση εντάλματος σύλληψης με βάση το άρθρο 18 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου δεν μπορούν ούτε κατ'αναλογία να είναι εν προκειμένω σχετικές. Εκφεύγουν του γράμματος και του πνεύματος του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, εκ των οποίων άλλο είναι, όπως προκύπτει με σαφήνεια, το αναγκαίο για τους σκοπούς της έκδοσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, κριτήριο. Ό,τι απαιτείται είναι τέτοια περιγραφή ώστε η δικαστική αρχή του κράτους εκτέλεσης να είναι σε θέση να διαπιστώνει κατά πόσο συντρέχουν λόγοι για τη μη εκτέλεση του εντάλματος. Η προσέγγιση αυτή υποστηρίζεται και από τις επεξηγηματικές σημειώσεις που έχουν εκδοθεί από την Επιτροπή αναφορικά με την έκδοση και εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης, όπου, σε σχέση με την απαιτούμενη περιγραφή, το ζήτημα περιορίζεται ως εξής και πάντοτε σε συνάρτηση, όπως προκύπτει, με κάποιο λόγο ένστασης που θα μπορούσε να εγείρει ο εκζητούμενος:

«The factual description should consist only of a short summary and not of a full transcript of whole pages of the file. However in more complex cases, and in particular where double criminality applies (not listed offences), a longer description might be necessary in order to document the main aspects of the facts. In those cases, include the data which is essential for a decision on the EAW by the executing judicial authority, in particular to identify any possible grounds for non-

him instructions through short messages or internet mail accounts used within the organisation and accessible for a limited circle of cadres only. While responsible for the region "North Rhine", the suspect was involved in the collection of "donations" for the association by supervising the collection process».

execution or with a view to application of the rule of specialty.»^[2]

Αυτόδηλο δε είναι πως απαιτείται εν πάσῃ περιπτώσει τέτοια περιγραφή, ώστε να εκπληρώνεται η υποχρέωση, με αντίστοιχο δικαίωμα του καταζητουμένου, όπως τούτο αναγνωρίζεται από το Άρθρο 11 της απόφασης-πλαίσιο, για ενημέρωσή του ως προς το περιεχόμενο του εντάλματος, υπό την έννοια της πληροφόρησής του για τους λόγους που συνελήφθη και κατηγορείται, όπως απαιτείται από το Άρθρο 5.2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και το Άρθρο 11.4 του Συντάγματος.

Είναι η παραπάνω έννοια, διασυνδεδεμένη με τους σκοπούς της διαδικασίας για έγκριση ή μη της εκτέλεσης, που πρέπει να αποδοθεί στην υποχρέωση για «περιγραφή των περιστάσεων της αξιόποινης πράξης», όπως και αποδόθηκε όπως προκύπτει και στην υπόθεση *Anthony Joannides v. Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, Πολιτική Έφεση αρ. 226/2017, ημερομηνίας 5.10.2017*. Έχουμε μάλιστα εντοπίσει και την απόφαση του Αρείου Πάγου υπ' αρ. 2.149/2005, Ποιν. Δικ. 2006, 169, η οποία αφορούσε στην εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε στην Αγγλία για τα εγκλήματα της απαγωγής και την ανθρωποτοκίας από αμέλεια. Παρά το ότι στο ένταλμα δεν αναγραφόταν ο τόπος και ο χρόνος τέλεσης του εγκλήματος, ούτε διευκρινίζόταν ο βαθμός συμμετοχής του εκζητουμένου σ' αυτό, ο Αρειος Πάγος επεκύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση για εκτέλεση του εντάλματος, αποδεχόμενος ότι ο εκζητούμενος θα είχε πρόσβαση στη δικογραφία και σαφέστερη περιγραφή της πράξης, στα πλαίσια της δίκης του.

[2] Commission Notice - Handbook on how to issue and execute a European arrest warrant (2017/C335/01) ».

Το Άρθρο 18 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.155 ,

που αναφέρεται στην *Πέτρου*, αφορά στην έκδοση εντάλματος

σύλληψης υπόπτου και προϋποθέτει τη στοιχειοθέτηση «ότι υπάρχει εύλογη υπόνοια να πιστεύεται ότι ένα πρόσωπο διέπραξε αδίκημα». Ούτε το *Άρθρο 39* του *Κεφ.155*, το οποίο επικαλείται ο Εφεσείων, είναι σχετικό. Αυτό αφορά στη σύνταξη του κατηγορητηρίου και αφορά στην εκδίκαση της κατηγορίας του αδικήματος. Η επάρκεια της περιγραφής στο Ε.Ε.Σ συναρτάται με το αντικείμενο της διαδικασίας της αίτησης για την εκτέλεση του. Και η αναφορά σε δίκαια δίκη αφορά στη διαδικασία της αίτησης αυτής. Η ευχέρεια του Εφεσείοντα να προβάλει την όποια υπεράσπιση του επί της ουσίας του αδικήματος, στη βάση της πληροφόρησης του για την εναντίον του μαρτυρία που στοιχειοθετεί την κατηγορία που θα αντιμετωπίσει, είναι ζήτημα που αφορά στη δίκη του στη Γερμανία. Στη διαδικασία εκείνη, θα κριθεί από το γερμανικό δικαστήριο, στη βάση του γερμανικού δικαίου, κατά πόσο η πληροφόρηση του για τις λεπτομέρειες της εναντίον του υπόθεσης, στη βάση του τί θα του έχει δοθεί μέχρι τότε, θα διασφαλίζουν το δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας, δηλαδή της ποινικής δίκης του Εφεσείοντα στη Γερμανία, και την προετοιμασία της υπεράσπισης του στη δίκη εκεί.

Στην προαναφερθείσα *Joannides*, όπου ως τόπος διάπραξης των 40 αδικημάτων στα οποία αφορούσε το σχετικό Ε.Ε.Σ.

αναφερόταν η «Κολωνία και αλλού», αποφασίστηκε ότι «δεν αναμένεται ... να δοθούν πλήρεις λεπτομέρειες για το κάθε ένα από τα 40 αδικήματα ή ο ακριβής τόπος και ο χρόνος που διαπράχθηκαν. Δόθηκαν ... εκείνες οι πληροφορίες που κρίθηκαν απαραίτητες για σκοπούς εξασφάλισης του ΕΕΣ».

Η επάρκεια λοιπόν της περιγραφής των περιστάσεων τέλεσης του εγκλήματος, εξετάζεται με αναφορά στη σπουδαιότητα τους στην απόφαση του δικαστηρίου στο κράτος εκτέλεσης να αναγνωρίσει πιθανούς λόγους για να αρνηθεί την εκτέλεση. Στην προκειμένη περίπτωση εξετάζεται και με αναφορά στη θέση του Εφεσείοντα ότι διωκόταν για τα πολιτικά του φρονήματα και ότι στην περίπτωση του εφαρμοζόταν το *Άρθρο 13(δ)* του *N.133(I)/2004*.

Σε σχέση με το Ρ.Κ.Κ., το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε ότι δεν θα μπορούσε να εξετάσει κατά πόσο αποτελεί ή όχι τρομοκρατική οργάνωση. Παρέπεμψε στις αποφάσεις του *Άρείου Πάγου (Ζ' Ποιν. Τμήμα) Ar.1261/2013 και 1262/2013, ημερ.23.10.2013*, που αφορούσαν στην εκτέλεση στην Ελλάδα ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που είχε εκδοθεί στη Γερμανία, αναφορικά με καταδικασθέντα στη Γερμανία για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση. Είχε αναφερθεί ότι «ο δε ισχυρισμός αυτού, ότι κακώς

καταδικάστηκε από το εκζητούν κράτος, γιατί η αναφερόμενη οργάνωση, δεν είναι τρομοκρατική, αλυσιτελώς προβάλλεται, καθόσον δεν επιτρέπεται στο δικαστικό συμβούλιο του κράτους που επιλαμβάνεται αιτήσεως για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, να εξετάσει τη βασιμότητα της κατηγορίας, για την οποία κρίθηκε ένοχος και καταδικάστηκε ο εκζητούμενος, στο εκζητούν προς εκτέλεση της ποινής, κράτος».

Εφόσον διαπιστώθηκε ότι στη Γερμανία το P.K.K. θεωρείται τρομοκρατική οργάνωση, δεν υπήρχε κάτι άλλο για να εξετάσει το πρωτόδικο Δικαστήριο επί του προκειμένου. Ενώπιον μας διευκρινίστηκε από τους ευπαίδευτους συνηγόρους του Εφεσείοντα ότι η διαπίστωση αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα και ήταν ορθή. Επομένως, το πρωτόδικο Δικαστήριο, ορθά αποφάσισε να ενεργήσει με δεδομένο ότι στη Γερμανία το P.K.K. κατατάσσεται ως τρομοκρατική οργάνωση.

Σε σχέση με τη δράση του Εφεσείοντα για την οποία οι γερμανικές αρχές προτίθενται να τον διώξουν ποινικά, τα γεγονότα αποκαλύπτουν συμμετοχή του στο P.K.K.. Οι ενέργειες του Εφεσείοντα επιμαρτυρούσαν και τεκμηρίωναν τη συμμετοχή του στο

P.K.K., που σε συνάρτηση με το πιο πάνω δεδομένο, ότι δηλαδή το P.K.K. θεωρείται στη Γερμανία τρομοκρατική οργάνωση, στοιχειοθετούσε αντικειμενικά το αδίκημα για το οποίο εκδόθηκε το Ε.Ε.Σ.. Δεν ήταν απαραίτητο να αποδοθούν στον Εφεσείοντα ενέργειες που να εμπεριέχουν οι ίδιες το στοιχείο της βίας και της τρομοκρατίας και να αποκαλύπτουν στην όψη τους τη διάπραξη συγκεκριμένων ποινικών αδικημάτων.

Καταλήγουμε ότι η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι υφίσταντο όλα τα στοιχεία που απαιτεί το *Άρθρο 4(ε)* του *N.133(I)/2004* ήταν ορθή. Παραμένει, ωστόσο, το ζήτημα κατά πόσο, παρά την πιο πάνω διαπίστωση ως προς την επάρκεια της περιγραφής των περιστάσεων τέλεσης του αδικήματος, εφαρμοζόταν το *Άρθρο 13(δ)* του *N.133(I)/2004*, στη βάση ότι ο Εφεσείων διωκόταν για τα πολιτικά του φρονήματα, όπως ήταν η βασική του θέση.

Παρεμβάλλεται εδώ το ζήτημα της κατ' ισχυρισμό παραβίασης της αρχής της δίκαιης δίκης, στη βάση των παρεμβάσεων του πρωτόδικου Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία, όταν ο Εφεσείων έδιδε μαρτυρία και προσπαθούσε να αποδείξει ότι διωκόταν για τα πολιτικά του φρονήματα.

Τα δικαστήρια μας είναι ιδιαίτερα ευαίσθητα αναφορικά με τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων κατηγορούμενου, υπόπτου, εκζητούμενου και κάθε ενώπιον του προσώπου του οποίου η ελευθερία, ευημερία, αξιοπρέπεια ή υπόληψη διακυβεύεται. Η προσέγγιση όμως αυτή, με κανένα τρόπο δεν απαλλάσσει το δικαστήριο που εκδικάζει μίαν υπόθεση από το καθήκον και την υποχρέωση του να ρυθμίζει την ενώπιον του διαδικασία, ώστε να αποφεύγονται εκτροπές από το ορθό, ανάλογα με την υπόθεση, πλαίσιο. Αυτό είναι και προς όφελος του ίδιου του προσώπου που βρίσκεται ενώπιον του δικαστηρίου.

Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε πολύ καλή γνώση ως προς τα επίδικα ζητήματα που εξετάζονται σε μια αίτηση για εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, όπως ήταν η ενώπιον του διαδικασία. Έχουμε με μεγάλη προσοχή μελετήσει τα πρακτικά της διαδικασίας και διαπιστώνουμε ότι οι παρεμβάσεις του πρωτόδικου Δικαστηρίου γίνονταν με σκοπό να περιοριστεί ο Εφεσείων στα ζητήματα που ήταν επίδικα.

Ενδεικτικά και μόνο θα αναφέρουμε πως, όταν ο Εφεσείων άρχισε να λέει πως υπάρχει μία κοινή μοίρα μεταξύ του κουρδικού και του

κυπριακού λαού και ότι και οι δύο λαοί βρίσκονται υπό κατοχή, το πρωτόδικο Δικαστήριο δικαιολογημένα τον διέκοψε. Όμως στη συνέχεια ο Εφεσείων αφέθηκε να πει και είπε αυτά που ήθελε σε σχέση με την ιστορία του κουρδικού λαού. Όταν όμως άρχισε να αναφέρεται σε άλλα θέματα λέγοντας ότι η Οθωμανική Αυτοκρατορία διέπραξε τη γενοκτονία των Αρμενίων, των Ποντίων και άλλων λαών, το Δικαστήριο δικαιολογημένα και πάλι τον διέκοψε λέγοντας του να επικεντρωθεί «στους Κούρδους όχι γενικά». Και επικεντρώθηκε λέγοντας, ανάμεσα σε άλλα, πως «Όταν ιδρύθηκε η Τουρκική Δημοκρατία το 1923 και χωρίστηκαν οι Κούρδοι σε 4 διαφορετικά κράτη, το τουρκικό κράτος αρνήθηκε την ύπαρξη κουρδικής ταυτότητας, κουρδικής γλώσσας, τα κουρδικά ονόματα απαγορεύθηκαν, οι κούρδοι υπέστησαν μια μεγάλη σφαγή μετά τις σφαγές που υπέστησαν οι Αρμένιοι, οι Έλληνες και οι Ασσύριοι. Οι κούρδοι υπέστησαν και φυσική εξόντωση και βρέθηκαν υπό 4 διαφορετικές κρατικές οντότητες και κρατικές ταυτότητες. Το τουρκικό κράτος σε ανταμοιβή για την απόκτηση της περιοχής της Μοσούλης έδωσε ας πούμε την άδεια στο ιρακινό κράτος να καταπιέζει τους κούρδους στο βόρειο Ιράκ και οι κούρδοι λοιπόν υπέστησαν εκτεταμένες σφαγές και το τουρκικό κράτος πραγματοποίησε αυτή τη γενοκτονία εναντίον των κούρδων το Φεβράρη του 1925 στην εξέγερση του Σεΐχη Σαΐντ ...».

Το Δικαστήριο δικαιολογημένα τον διέκοψε και όταν επιχείρησε να αναφερθεί στην κυπριακή ιστορία, στην προέλευση των όπλων που χρησιμοποιεί ο τουρκικός κατοχικός στρατός στην Κύπρο. Ωστόσο, αφέθηκε να παραθέσει τις θέσεις του και τις παρέθεσε σε σχέση με τη συμπεριφορά της Τουρκίας και της Γερμανίας έναντι του κουρδικού λαού.

Να σημειώσουμε ακόμη πως ενόσω ο Εφεσείων κατέθετε, το Δικαστήριο απευθυνόμενο προς το διερμηνέα ανέφερε τα ακόλουθα: «*πέστε στο μάρτυρα ότι από δω και πέρα αν τον διακόπτω δεν είναι λόγω έλλειψης σεβασμού αλλά είναι διότι δεν απαντά στις ερωτήσεις στην ουσία τους και εκφεύγει συνεχώς.* Άρα όταν στον σταματώ να έχει υπόψη του αυτό και να μην θεωρεί ότι το κάνω από έλλειψη σεβασμού.»

Οι παρεμβάσεις λοιπόν του πρωτόδικου Δικαστηρίου όχι μόνο ήταν θεμιτές, αλλά και επιβεβλημένες, ώστε η διαδικασία να μην εκτροχιαστεί, αλλά και ο ίδιος ο Εφεσείων να μπορέσει να επικεντρωθεί σε όσα θα μπορούσαν να ήταν σχετικά με το ζήτημα που ήθελε να προωθήσει. Διαπιστώνουμε ότι με κανένα τρόπο δεν εμποδίστηκε ο Εφεσείων από του να προωθήσει τις θέσεις του. Του

παρασχέθηκε κάθε δυνατότητα και ευκαιρία και η μαρτυρία του κάθε άλλο παρά χρονικά περιορισμένη ήταν.

Επί της ουσίας, το πρωτόδικο Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν είχε αποδειχτεί ότι ο Εφεσείων διωκόταν για τα πολιτικά του φρονήματα και συνεπώς δεν συνέτρεχε ο υποχρεωτικός λόγος απόρριψης της εκτέλεσης του Ε.Ε.Σ. στη βάση του **Άρθρου 13(δ)** του **N.133(I)/2004**.

Στην υπόθεση **Αναφορικά με την Έκδοση του Shimkevich, Πολ. Έφ. Αρ.235/2012, ημερ.30.3.2017**, το Ανώτατο Δικαστήριο εξετάζοντας τη θέση ότι ο Εφεσίβλητος διωκόταν στη βάση πολιτικών κινήτρων, αναφέρθηκε ότι στη διαδικασία έκδοσης το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται της έκδοσης περιορίζεται στα γεγονότα όπως αυτά εκτίθενται στην έκθεση γεγονότων και ότι «*Εκείνο που δικαιούται ο εκζητούμενος να αποδείξει είναι ότι η αιτούσα χώρα καταχράται τη διαδικασία και όχι ν' αμφισβητεί προσαχθείσα μαρτυρία για έκδοση του από την αιτούσα χώρα*». Θα πρέπει δηλαδή να τεκμηριωθεί στη βάση μαρτυρίας ότι το Ε.Ε.Σ. δεν εκδόθηκε με καλή πίστη για να επιτευχθεί η δίωξη του εκζητούμενου για το αδίκημα για το οποίο αναφέρεται στο ένταλμα,

αλλά για να εξυπηρετηθεί η επιδίωξη της αιτούσας χώρας να διώξει τον εκζητούμενο για τα πολιτικά του φρονήματα.

Κρίνουμε ότι η επί του προκειμένου κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν δικαιολογημένη. Το ενώπιον του μαρτυρικό υλικό δεν άφηνε περιθώριο για άλλη κατάληξη.

Σε σχέση με τον κίνδυνο να καταλήξει ο Εφεσείων στην Τουρκία, το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε διαπιστώσει ότι δεν είχε αποδειχτεί ότι υπήρχε κίνδυνος έκδοσης του από τη Γερμανία στη χώρα αυτή. Όπως εξήγησε δεν είχαν τεθεί ενώπιον του στοιχεία αντικειμενικά και αξιόπιστα, αλλά ισχυρισμοί και θεωρίες με αποτέλεσμα ο Εφεσείων να μην είχε αποσείσει το σχετικό βάρος απόδειξης της θέσης που υποστήριξε. Είναι επομένως αβάσιμο το επιμέρους παράπονο του Εφεσείοντα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε με το ζήτημα. Ασχολήθηκε, αλλά δεν διαπίστωσε την τεκμηρίωση τέτοιου κίνδυνου και, σε κάθε περίπτωση, ενέκρινε την εκτέλεση του Ε.Ε.Σ. υπό τον όρο της μη επαναπροώθησης ή μεταγενέστερης έκδοσης ή κατ' άλλον τρόπο παράδοσης του Εφεσείοντα στην Τουρκία.

Το γεγονός ότι ο Εφεσείων βρισκόταν στην Κύπρο ως αναγνωρισμένος πρόσφυγας, δεν σημαίνει ότι δεν μπορούσε να συλληφθεί «κατά την άσκηση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων», όπως προβάλλεται στην αιτιολογία των λόγων έφεσης. Η προστασία της οποίας δικαιούται ένας πρόσφυγας, δηλαδή αυτός που βρίσκεται υπό καθεστώς διεθνούς προστασίας, δεν τον απαλλάσσει από ποινικές διώξεις από κράτος άλλο από το κράτος σε σχέση με το οποίο του χορηγήθηκε η διεθνής προστασία. Δεν θα μπορούσε ο Εφεσείων να απολαμβάνει γενικά ασυλία στη δίωξη στη βάση της αναγνώρισης του ως πρόσφυγα στην Κύπρο, αλλά αντιμετωπίζεται όπως ο καθένας.

Ούτε το γεγονός ότι οι περιστάσεις τέλεσης του αδικήματος που το Ε.Ε.Σ. αφορά, δηλαδή η δράση του Εφεσείοντα στη Γερμανία, δεν είναι ασύνδετη θεματικά με τη βάση επί της οποίας του χορηγήθηκε στην Κύπρο το καθεστώς του πρόσφυγα, δημιουργεί, χωρίς άλλο, κώλυμα για την εκτέλεση του Ε.Ε.Σ.

Αυτό που το *Άρθρο 33(1)* της *Σύμβαση του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων* (η Σύμβαση της Γενεύης) προνοεί, έχει ενσωματωθεί στο *Άρθρο 4(a)* του *περί Προσφύγων Νόμου του 2000, Ν.6(I)/2000*, που προβλέπει ότι «Πρόσφυγας ή αιτητής

δεν απελαύνεται σε χώρα ή δεν αποστέλλεται στα σύνορα χώρας όπου, λόγω φύλου, φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, ιδιότητας μέλους συγκεκριμένου κοινωνικού συνόλου ή πολιτικών αντιλήψεων, η ζωή ή η ελευθερία του θα τεθεί σε κίνδυνο ή θα υποβληθεί σε βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή καταδίωξη». Παραβίαση δεν υπάρχει με την εκτέλεση του Ε.Ε.Σ.. Παραβίαση θα υπάρξει εφόσον η Γερμανία επαναπροωθήσει τον Εφεσείοντα στην Τουρκία.

Η αναφορά του ευπαίδευτου συνηγόρου του Εφεσείοντα σε απόφαση βελγικού δικαστηρίου (*Nr. of decision 2019/939, IC/Folio: 555*) δεν ήταν βοηθητική στην επιχειρηματολογία του. Η απόρριψη εκεί των σχετικών πτοινικών κατηγοριών βασιζόταν στην εφαρμογή νομοθετικής πρόνοιας, ήτοι ρήτρας αποκλεισμού στη βάση του Διεθνούς Ανθρωπιστικού Δικαίου, Δ.Α.Δ. (IHL Exclusion Clause) αντίστοιχη της οποίας δεν μας έχει υποδειχθεί ότι υφίσταται στην κυπριακή έννομη τάξη.

Η 2002/584/ΔΕΥ: Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών εκδόθηκε για να αντικαταστήσει όλες τις προηγούμενες νομικές πράξεις

σχετικά με την έκδοση μεταξύ των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προς τούτο προέβλεψε το μηχανισμό του Ε.Ε.Σ.. Τα Κράτη Μέλη την έχουν ενσωματώσει στο δίκαιο τους με νομοθετικές διατάξεις. Ο **N.133(I)/2004** είναι η νομοθεσία που διέπει την εφαρμογή της Απόφασης-πλαίσιο στην Κυπριακή Δημοκρατία.

*Στην Γεωργίου ν. Γενικού Εισαγγελέα, Πολ. Έφ.154/2017,
ημερ. 6.7.2017, αναπτύσσεται η αδιαμφισβήτητη προσέγγιση ότι:*

«Ο όλος μηχανισμός που καλύπτει το ΕΕΣ βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών-μελών και - κατ' ακολουθία της αιτιολογικής σκέψης 10 που παρατίθεται στο προοίμιο της Απόφασης-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ - η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνο στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος-μέλος των αρχών που διατυπώνονται στην πρώτη παράγραφο του Άρθρου 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ήτοι των αρχών της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας, του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και του κράτους δικαίου, αρχές οι οποίες είναι κοινές στα κράτη-μέλη. Με αυτά ως δεδομένα τα δικαστήρια των κρατών-μελών θα πρέπει να είναι σε κάθε περίπτωση ιδιαίτερα ευαίσθητα στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους κατά την πορεία εξέτασης ΕΕΣ, έχοντας πάντα κατά νουν ότι κάθε τέτοιο ένταλμα εκτελείται βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της Απόφασης-πλαίσιο του Συμβουλίου 2002/584/ΔΕΥ, ημερομηνίας 13 Ιουνίου 2002, όπως τροποποιήθηκε από την Απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ, ημερομηνίας 26 Φεβρουαρίου 2009. Αποφάσεις που μεταφέρθηκαν στο κυπριακό δίκαιο με τον Νόμο 133(I)/2004».

Στην **Πέτρου** αναφέρθηκε ότι:

«Παρά το ρόλο που διατηρεί το κράτος εκτέλεσης, οι αρχές της αμοιβαίας αναγνώρισης και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που διαπνέουν το σκοπό αλλά και αυτή τούτη την έννοια του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δεν οδήγησαν απλώς σε απλοποίηση των προϋποθέσεων και της διαδικασίας με την εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης, αλλά έχουν, συνεπακόλουθα, περιορίσει τα πλαίσια άσκησης της κρατικής κυριαρχίας, όπως και τις παραδοσιακές ενστάσεις σε μια διαδικασία έκδοσης. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου **C-396/11 Ciprian Vasile Radu**, οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε ένα σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας των ποινικών αποφάσεων σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης».

(βλ. ακόμα **Μιχαηλίδης v. Γεν. Εισαγγελέα της Δημοκρατίας (2013) 1(B) Α.Α.Δ.1764, 1775-6).**

Οι αρχές της αμοιβαίας αναγνώρισης, επιτάσσουν όπως η Κυπριακή Δημοκρατία, ως Κράτος Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναγνωρίζει το ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε από άλλο Κράτος Μέλος ισότιμο ημεδαπού και το μεταχειρίζεται με τον ίδιο σεβασμό που μεταχειρίζεται ένα ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε από το κυπριακό δικαστήριο. Οι αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, επιτάσσουν όπως τα δικαστήρια κάθε Κράτους Μέλους ενεργούν στη βάση ότι στο άλλο Κράτος Μέλος επικρατεί το κράτος δικαίου,

και αυτό λειτουργεί σεβόμενο τις υποχρεώσεις του ως Κράτος
Μέλος.

Θα πρέπει στο σημείο αυτό να αναφερθούμε στην αρχή της ειδικότητας, που προβλέπεται στο **Άρθρο 27** της **Απόφασης-Πλαίσιο** και έχει ενσωματωθεί στο δίκαιο μας με το **Άρθρο 36** του **N.133(I)/2004** υπό τον τίτλο «*Κανόνας Ειδικότητας*». Στις αποφάσεις του Αρείου Πάγου **Ar.1261/2013** και **Ar.1261/2013** αναφέρθηκαν τα πιο κάτω:

«Με την αρχή της ειδικότητος, που θεωρείται γενικά αναγνωρισμένος κανόνας του διεθνούς δικαίου και εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση εκδόσεως, περιορίζεται η κυριαρχική εξουσία του εκζητήσαντος κράτους, ήτοι το κράτος που ζητεί την έκδοση δεν μπορεί να διώξει τον εκζητούμενο για πράξεις προγενέστερες της παραδόσεως, άλλες από εκείνες για τις οποίες διετάχθη η εκτέλεση του εντάλματος, πλην ορισμένων εξαιρέσεων. Ούτως η αρχή της ειδικότητος θεμελιώνεται στην κυριαρχία του εκδίδοντος κράτους και συνδέεται με το συμφέρον του να μη διωχθεί το εκδιδόμενο πρόσωπο για πολιτικούς ή άλλους σκοπούς, διότι εάν το εκζητούν κράτος, είχε τη δυνατότητα, να διώξει τον εκδοθέντα και για άλλες πράξεις, πέραν εκείνων για τις οποίες εκδόθηκε, η καταστρατήγηση των σχετικών περιορισμών της εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και κυρίως της μη διώξεως για πολιτικά εγκλήματα θα ήταν ευχερής».

Ο εκπρόσωπος του Γενικού Εισαγγελέα παρέπεμψε και στο **Άρθρο 28** της **Απόφασης-Πλαίσιο**, όπου υπό τον τίτλο

«Παράδοση ἡ μεταγενέστερη ἔκδοση», στην παρ.4, αναφέρεται ότι «πρόσωπο το οποίο έχει παραδοθεί βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δεν εκδίδεται σε τρίτο κράτος χωρίς τη συγκατάθεση της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους που το παρέδωσε». Τρίτο κράτος σημαίνει κράτος που δεν είναι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου εφαρμόζεται η παρ.2. Επομένως, εφόσον ο Εφεσείων παραδοθεί στη Γερμανία, δεν μπορεί να εκδοθεί στην Τουρκία χωρίς τη συγκατάθεση της αρμόδιας αρχής της Κυπριακής Δημοκρατίας δηλαδή τα κυπριακά Δικαστήρια.

Η επιμέρους διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν είχαν τεθεί ενώπιον του στοιχεία αντικειμενικά και αξιόπιστα, αλλά ισχυρισμοί και θεωρίες, κατά τρόπο που να μην τεκμηριώνεται κίνδυνος έκδοσης του από τη Γερμανία στην Τουρκία, ήταν δικαιολογημένη. Όφειλε λοιπόν, εφόσον δεν είχε καταδειχθεί το αντίθετο, να αποφασίσει ότι η Γερμανία, στη βάση των υποχρεώσεων της ως Κράτος Μέλος, δεν θα εκδώσει τον Εφεσείοντα στην Τουρκία χωρίς τη συγκατάθεση της Κύπρου.

Ο Εφεσείων καταλογίζει στο πρωτόδικο Δικαστήριο ότι παρερμήνευσε το τεκμήριο 24, την επιστολή που απέστειλε η Γερμανία, εκλαμβάνοντας ότι συνιστούσε διαβεβαίωση για μη

επαναπροώθηση. Δεν προκύπτει κάτι τέτοιο από την πρωτόδικη απόφαση. Αντίθετα, είναι σαφές ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε κατανοήσει πλήρως το περιεχόμενο του τεκμηρίου 24, περιγράφοντας ότι επρόκειτο αφ' ενός για διαβεβαίωση ότι εφόσον ο Εφεσείων καταδικαζόταν στη Γερμανία και του επιβαλλόταν ποινή φυλάκισης θα διαμετακομιζόταν στην Κύπρο για να την εκτίσει και αφ' ετέρου ότι το Ε.Ε.Σ. δεν είχε κοινοποιηθεί στην Τουρκία και δεν υπήρχε στη Γερμανία αίτημα από την Τουρκία για την έκδοση του Εφεσείοντα.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε σκόπιμο να προσθέσει ακόμα μια ασφαλιστική δικλείδα, αναφέροντας στην απόφαση του ότι η εκτέλεση του Ε.Ε.Σ. και η παράδοση του Εφεσείοντα στη Γερμανία γινόταν υπό τον όρο της μη επαναπροώθησης ή μεταγενέστερης έκδοσης ή κατ' άλλον τρόπο παράδοσης του Εφεσείοντα στην Τουρκία.

Ως προς το ζήτημα της έκδοσης του Ε.Ε.Σ. από δικαστική αρχή της Γερμανίας, το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε διαπιστώσει ότι αυτό είχε εκδοθεί από το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Γερμανίας κατ' ακολουθία ημεδαπού εντάλματος σύλληψης του Εφεσείοντα που το ίδιο δικαστήριο είχε νωρίτερα την ίδια ημέρα εκδώσει. Κατέγραψε

ακόμα στην απόφαση του πως το γεγονός ότι το Ε.Ε.Σ. είχε εκδοθεί από δικαστική αρχή της Γερμανίας δεν είχε αμφισβηθεί από τον Εφεσείοντα.

Ενώπιον μας οι δικηγόροι του Εφεσείοντα διευκρίνισαν ότι δεν αμφισβητείται ότι το Ε.Ε.Σ. εκδόθηκε από Δικαστήριο, και σε ό,τι αναφέρονται είναι στο γεγονός ότι της έκδοσης του προηγήθηκε η εξουσιοδότηση από τον Υπουργό που προβλέπεται στο Άρθρο 129 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα.

Αυτό που έχει σημασία είναι ότι το Ε.Ε.Σ. εκδόθηκε από Δικαστήριο. Παρεμβλήθηκε δηλαδή δικαστική κρίση για την έκδοση του.

Κατά τη συζήτηση της έφεσης οι δικηγόροι του Εφεσείοντα ήγειραν και ζήτημα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν προέβηκε σε έλεγχο του διπτού αξιόποινου της πράξης που του καταλογίζεται. Υποστήριξαν ότι το ζήτημα καλύπτεται από το λόγο έφεσης 3 και την αιτιολογία του υπό παρ.(ε). Κάθε άλλο. Αντιπαρερχόμαστε το γεγονός ότι, και σε αυτή την περίπτωση, το ζήτημα δεν εγείρεται με την έφεση, για να σημειώσουμε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο το εξέτασε για να διαπιστώσει ότι αναφορικά με το συγκεκριμένο

αδίκημα δεν απαιτείτο τέτοια διαπίστωση. Παράπεμψε στο **Άρθρο 12(2)(β)** του **N.133(I)/2004**, που επιτρέπει την εκτέλεση του Ε.Ε.Σ., χωρίς έλεγχο του διπτού αξιοποίου, για τρομοκρατικές πράξεις, όπως αυτές ορίζονται από το δίκαιο του κράτους έκδοσης του εντάλματος, εφόσον τιμωρούνται στο κράτος αυτό με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφάλειας, ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών χρόνων, όπως ήταν η ενώπιον του περίπτωση.

Καταλήγουμε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο προσέγγισε την υπόθεση μέσα στα ορθά πλαίσια. Δεν ήταν ζήτημα άσκησης διακριτικής ευχέρειας, αλλά εφαρμογής της σχετικής νομοθεσίας που θεσπίστηκε ώστε η Κυπριακή Δημοκρατία να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις της ως κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όλοι οι λόγοι έφεσης κρίνονται αβάσιμοι και απορρίπτονται.

Η έφεση απορρίπτεται.

Διατάσσεται όπως ακολουθηθούν οι πρόνοιες του **Άρθρου 29(1)** του **N.133(I)/2004**. Στο μεταξύ ο Εφεσείων να παραμείνει υπό κράτηση. Ο αρμόδιος Πρωτοκολλητής εντέλλεται να κοινοποιήσει

την παρούσα απόφαση στην αρμόδια δικαστική αρχή της Γερμανίας που εξέδωσε το επίδικο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

Κ. Σταματίου, Δ.

Χ. Μαλαχτός, Δ.

Ι. Ιωαννίδης, Δ.